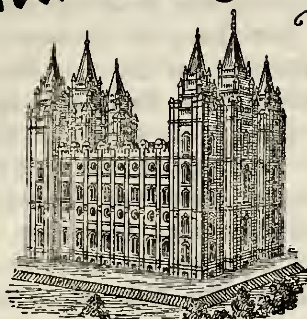
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 3. Den 1ste Februar 1901. 50de Aargang.

Tempelarbejde og Tiendeloven.

Tale af Præsident Joseph F. Smith,
holdt i Tabernaklet i Saltsøstaden den 19. August 1900.

Jeg er bleven opfordret til at tale i de faa Minutter, der endnu ere tilbage af dette Møde. Jeg giver mit oprigtige Samtykke til alle Emner, som have været omhandlede af Apostlene i denne Konference, og det er mit oprigtige Ønske, at disse vigtige Ting ville finde en vedvarende Plads i Folkets Hukommelse. Det Arbejde, som vi have paataget os, er baade timeligt og aandeligt. Vi maa altsaa erindre, at det timelige og det aandelige ere sammenblandede. De findes ikke adskilte, det ene kan ikke blive udført uden det andet, saalænge vi ere her i Dødeligheden. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er baade en fysisk og en aandelig Organisation. Vi behøve praktisk Tro — det er: vi maa praktisere Evangeliets Principper.

Vi ere beskæftigede med Tempelarbejde. Vi have bygget fire Templer i dette Land, og vi byggede to i Østen, før vi kom her. I Profeten Joseph Smiths Levetid blev det ene bygget og indviet, Grundvolden blev lagt til det andet, og Murene vare næsten færdige, da han led Martyrdøden. Det var færdiggjort ved Folkenes Flid under de mest prøvende Omstændigheder og Fattigdom og var indviet til Herren.

Herrens Huses Ordinanser bleve forrettede deri, som Profeten Joseph Smith lærte dem til Kirkens ledende Autoriteter. Det samme Evangelium, Ordinanser, Autoritet og Velsignelser, som bleve givne ved Profeten

Joseph Smith, og som han lærte til sine Medhjælpere, nydes nu af og er lært til de Sidste-Dages Hellige i de fire Templer, som ere byggede i Bjergenes Dale. Naar I høre nogen sige, at vi have forandret Ordinanserne, forvansket Lovene eller brudt den evige Pagt, som var gjort under den personlige Forvaltning af Profeten Joseph Smith, saa sig dem fra mig og fra Præsidenterne Snow og Cannon samt fra alle dem, som leve i Dag, og som modtoge Velsignelser og Ordinanser ved Profeten Joseph Smiths Hænder, at de ere i Vildfarelse. Det samme Evangelium gælder i Dag, og de samme Ordinanser forvaltes nu baade for de Levende og de Døde, som bleve givne ved Profeten selv og af ham igen til Kirken. Saa langt som jeg ved, er der ingen Ordinanser, som Kirken nu nyder, der ikke vare aabenbarede til Kirken ved Profeten Joseph Smith. Jeg kender ingen ny Lære, som er aabenbaret. Principper, som vare aabenbarede ved Profeten Joseph Smith, ere voksede og have udfoldet sig mere fuldkomment og klart for Forstanden. Men jeg ved ikke, at vi have modtaget noget nyt. Dog, hvis vi skulle modtage noget nyt paa Kirkens rette Maade, ville vi være lige saa beredvillige til at antage det, som vi vare eller vilde være af Profeten Joseph Smith. Selv Tiendeloven er ingen ny Lære. Aabenbaringen om dette Princip var givet ved Profeten Joseph Smith. Det eneste, som mangler, er, at de Sidste-Dages Hellige mer eller mindre have forsømt at adlyde denne Lov. Det er en Ros til Præsident Snow og hans Forvaltning og en Ros til de Sidste-Dages Hellige, at de have givet Agt paa hans Raad, og at mange af os ere mere lydige mod denne Lov, end vi have været i de forløbne Aar. Hvad mig angaar personlig (og jeg tror, jeg kan tale for nogle af mine Bekendte; dog, jeg ønsker helst, at de tale for sig selv), hvad der har været talt om Tiendeloven i de sidste halvandet Aar, har ikke gjort den mindste Forskel paa mig. Min Tiende er i Dag en Tiendedel af, hvad Gud giver mig. Min Tiende i den forbigangne Tid har været det samme. Det har været mig en Fornøjelse saavelsom en Pligt at betale Tiende til Kirken hvert Aar af alt det, som Herren har givet mig at raade over. Den Mand, som ikke tror paa dette Princip, tilsidesætter en af Guds Aabenbaringer, som han gav ved Profeten Joseph Smith. Det er en Befaling til Folket med en Forjættelse. Den er nødvendig for den timelige Velfærd af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Den sekteriske Verden formerer sin Indkomst ved at tigge og ved at lade Bøssen gaa rundt, hver Gang de møde til Gudstjeneste. De tigge af Folket for deres Kirkers Underholdning. Paa denne Maade falder Byrden paa dem, som ere villige til at yde af deres Midler. De, som ikke ere villige eller ikke føle dertil, bære ingen Del af Byrden. Dette er ulige. Det er ikke retfærdigt. Endvidere, det er et af Verdens Systemer og udtænkt af Menneskene, og om der er Velsignelser, som følge Vedligeholdelsen

af deres Kirker, saa ere de, som ere uvillige til at give Understøttelse, nødvendigvis udelukkede derfra. I Guds Lov er ikke mere forlangt af een end af en anden. Herren har lagt Pligten eller Byrden, om Pligt med belønnende Forjættelser kan kaldes en Byrde, ligeligt paa ethvert Individ. Hans Fordring er retfærdig, og denne er at give en Tiendedel af, hvad han skænker os som en Belønning for vor Flid, Sparsommelighed og Vedholdenhed. Hvis min Tiende er stor, saa er dens Betaling ingen større Byrde paa mig end paa den Mand, hvis Tiende er et mindre Beløb. Det er kun en Tiendedel for alle — hverken mere eller mindre. Herren fordrer ikke mere under denne Lov, og Kirkens Fornødenheder vilde ikke under de nuværende Omstændigheder behøve mere, hvis alle Folk vilde iagttage denne Lov. Derfor, de, som forsømme dette Privilegium, forspilde deres Lejlighed til at modtage en Velsignelse af Guds Haand. De ere ikke lovlydige Medlemmer af Kirken, thi en Mand, som adlyder Lovene paa een nær og overtræder ved ikke at holde denne, er en Lovovertræder og er ikke i Harmoni med den Almægtiges Hensigter. Naar han bliver vejet, vil han nødvendigvis blive fundet for let, fordi han i det mindste har været ulydig mod en Lov, som var givet til hans Fordel saavelsom for at understøtte Kirkens timelige Velvære. Den er Kirkens Indkomst-Lov. Vi komme ikke til eder for at tigge eller forlange Gunstbevisninger. Vi forlange blot, at I gøre eders Pligt, som vi gøre vor, at adlyde Guds Lov, som vi gøre, og derved sætte eder selv i Overensstemmelse med, hvad Gud fordrer, hvorved I ville hjælpe eder selv til at opnaa den Almægtiges Gunst og Velsignelse og hjælpe til at vedligeholde Guds Riges timelige Fornødenheder her paa Jorden.

Vi bede eder ogsaa at være forenede, at være eet. Brødrene have sagt mange gode Ting derom i denne Konference. Jeg tror paa Forening. Jeg tror, at uden vi ere eet i disse Ting, som henhøre til Zions Opbyggelse, ere vi ikke Guds Børn. Men jeg ønsker at sige til eder, at vi ikke ere eet. Der er ikke den Forening iblandt os, som der burde være; somme Tider, naar Præsident Snow siger til en Broder, hvad han ønsker ham at gøre, vender han sig paa sin Hæl og siger, at det kommer i Strid med hans Følelser og Frihed, og at han foretrækker at følge sin egen Vilje hellere end at lytte til Raad. I denne Henseende ere vi ikke altid eet. Og jeg ønsker at sige, at denne Mangel paa Enhed findes ikke alene iblandt Folket, men den naar tillige ind i Præstedømmets højere Række, om jeg har nogen Magt til at bedømme Aanderne.

Lad mig læse, hvad Herren siger:

„Og nu, sandelig siger jeg eder angaaende Landets Love, er det min Vilje, at mit Folk skal iagttage og gøre alt, hvad jeg befaler dem."

Dette er det første Punkt.

„Og den Lov i Landet, der er konstitutionel, som understøtter Frihedsgrundsætninger og forsvarer Folkets Rettigheder, tilkommer alle Mennesker og er forsvarlig for mig. Derfor bifalder jeg, Herren, eder og eders Brødre i Kirken deri, at I begunstige den Lov, der er konstitutionel i Landet; og med Hensyn til Menneskets Lov kommer alt, hvad der er mer eller mindre end dette, af det onde. Jeg, den Herre Gud, frigør eder; derfor ere I i Sandhed fri, og Loven frigør eder ogsaa; ikke desmindre, naar de Ugudelige herske, sukker Folket. Derfor burde man med Flid søge efter retskafne og forstandige Mænd, ja gode vise Mænd skulle I beflitte eder paa at understøtte, ellers kommer det, der er mindre end dette, fra det Onde."

Spørgsmaalet paa mit Sind er dette: Hvem skal dømme dem, som ere gode og vise Mænd? Hvis det er overgivet til mig at dømme dette, siger jeg: en vis Mand. Overlade I det til Broder Brigham, kunde han foretrække en anden; eller hvis vi overlade det til Folket, siger een denne, og en anden hin. Spørgsmaalet til mig er: „Er mit Sind i en saadan Tilstand, at jeg, naar jeg modtager Herrens Ord angaaende den rette Mand, kan adlyde det, om det endogsaa er lige modsat mine Følelser og min Overbevisning? Hvis jeg føler, at jeg kan adlyde Herrens Ord i denne Retning, saa er jeg i Harmoni med Aanden i Herrens Værk. Kan jeg ikke gøre det, saa er jeg ikke i Harmoni med denne Aand."

Vi tro paa at understøtte Hjemmeindustri. Vi ønske Selvbeskyttelse. Vi ønske, at Folket vil beskytte Hjemmeindustrien, at de ikke sløves eller hentæres iblandt os. Vi har en Uldvarefabrik i Provo. Den har været der i mange Aar. Præsident Young var dens praktiske Grundlægger. Han stiftede den. Hvorfor? For at vi kunde fabrikere vore egne Tæpper og ikke importere dem; at vi maatte fabrikere vort eget Klæde, give vore egne Folk Arbejde, beholde vore Penge hjemme og vorde velstaaende, som det var Herrens Hensigt vi skulde være. Men hvad er Resultatet? 85 pro Cent af Varerne fra denne Fabrik maa finde et Marked i Østen eller Vesten, fordi den mangler Understøttelse hjemme. Tænk paa det! Kun 15 pro Cent af Varerne fra Provo Uldfabrik bruges af Folket her hjemme, endskønt Fabriken ikke er stor nok til at frembringe en Fjerdedel af, hvad Folk behøve. Broder Smoot siger saaledes; han ved Besked. Hvor loyale ere vi da til disse Principper, som Præsident Young lærte os! Og til vore egne Fordele! Undse I eder ved disse Fakta. Jeg bruger hjemmelavet Klæde, og jeg er stolt deraf. Jeg har kun brugt meget lidt af andet i mange Aar. Hvis jeg maa betale lidt mere for det end for Tøj fra Østen — hvilket jeg ikke tror jeg gør — saa er det mere brugbart og koster mindre i Tidens Løb. Men nej! Nogle af vore Folk ville hellere købe Kradsuldvarer fra Østen, frembragt af Østens Arbejdere fra Pjalter samlede fra Pesthuse og fra

andre uhyggelige Steder, og kradset op og blandet i eders Klæder, som I købe fra Verden. Ville I hellere have dette end købe fra vore egne Fabriker? Undse I eder ved mit Udseende? Disse Klæder, som jeg har paa, ere af hjemmefabrikeret Klæde; Ulden er af Faar fra Utah, tilberedt af Arbejdere i Utah i Provos Fabrik, og de ere skaarne og syede af Skræddere i Utah hos John C. Cutlers. Jeg skammer mig ikke ved at bruge dem. Derfor formaner jeg eder til at understøtte eders Hjemmeindustri. Ikke alene de i Provo fabrikerede Varer, men ogsaa de andre Fabrikers paa forskellige Steder. Der er een i Ogden, en anden i Logan og nogle mindre paa andre Steder. De stride alle imod store Konkurrencer, fordi Folket ikke understøtter dem; Sandheden er, at det virker imod dem at købe Varer af Kradsuld fra Østen i Stedet for at understøtte Hjemmeindustrien. Jeg skammer mig ved en saadan Handlemaade. Jeg tror, at enhver ærlig og intelligent Mand burde gøre ligesaa. Vi burde være saa loyale imod hverandre, at vi understøttede hinanden og saaledes bleve et frit Folk. Gud velsigne eder alle! Amen.

Tale af Ældste Chas. W. Penrose,

holdt i Tabernaklet i Saltsøstaden Søndagen den 19. August 1900.

(Fortsat fra Side 23.)

Og nogle af dem ville fortælle Eder, at Gud i Begyndelsen, før Verdens Grundvold blev lagt, valgte nogle faa ud af Naturens Usselhed til at blive frelste og ophøjede til hans guddommelige Ære, og at Resten var dømt til Fortabelse og endeløs Elendighed i Flammer og Pine med Djævelen og hans Engle. Hvilken af disse to er den mest liberale Lære?

Men hvad skulle vi sige om den „evige Straf“? Lærer Bibelen ikke noget derom? Jo. Hvis jeg havde Tid, vilde jeg læse noget fra Pagtens Bog angaaende dette Emne. Men jeg vil blot kortelig fremhæve det. Herren aabenbarede til Joseph Smith, at „evig Straf er Guds Straf“, fordi Gud er evig. Meningen er denne: Et evigt Væsen, som har evige Love, har ogsaa evige Straffe, og de, som ikke adlyde Lovene, maa lide Straffen. Straffen vedbliver for evigt, fordi den er evig; men et Menneske vil ikke lide Straf for evigt. Ethvert Individ vil modtage den Straf, som den evige Retfærdighed viser tilkommer ham. Jeg vil forklare det paa en tydelig Maade: Vi have et Forbedringshus her. Nogle gaa derind for et Tidsrum af 6 Maaneder, og naar den Tid er omme, gaa de ud igen; men Forbedringshuset bliver der. Det er der for alle Overtrædere. Nogle gaa derind for et Aar eller to Aar, ligesom Straffen nu er, og naar de have udstaaet deres

Straf, komme de ud; men Anstalten bliver der. Saaledes er det med vor himmelske Faders Domme. Han er evig og uden Ende; og hans Love ere uden Ende. Hans Straf er evig; men han er retfærdig, og han vil give alle, som ere ulydige imod hans Love, en retfærdig Del af den evige Straf, som de bør have, og ikke mere. De ville blive dømte „efter deres Gerninger". Hvis de kun fortjene faa Slag, ville de ikke faa mange; hvis de have fortjent mange, ville de ikke slippe med faa. Hvis de skulle betale den „sidste Hvid", før de kunne faa Tilgivelse, maa de betale den. Hvis der i deres Stilling er Omstændigheder, som retfærdiggøre Tilgivelse, efter at en vis Del af Straffen er udsonet, da vil Herren tilgive og befri dem.

Herrens Kirkes Organisation er til Evangeliets Forkyndelse, ikke alene i dette Liv, men ogsaa i det andet. Kirken paa Jorden er forenet med Kirken bag Sløret. Profeten Joseph Smith, som led Martyrdøden for Guds Ord og Kristi Vidnesbyrd, og som beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod, samt hans Broder Hyrum aabnede Frelsens Dør til Aandeverdenen for den sidste Husholdning, ligesom Kristus tidligere aabnede den. Vore Apostle, Ældster og Brødre, som fulgte, og som nedlagde deres Liv for Sandheden, opbrugte deres Kræfter i Guds Tjeneste og i Arbejde for Menneskenes Frelse. De virke ogsaa for de store Masser, som sidde i Mørke. Og vi, som endnu leve, forvente, naar vor jordiske Virken er til Ende, at følge efter; Præstedømmet, som den Almægtige har givet os til at arbejde for at opløfte og frelse Menneskene i dette Liv, vil være vor Fuldmagt og Kraft, naar vi gaa bag Sløret og mødes med Aanderne af de hensovede. Dette Evangelium skal prædikes til enhver Sjæl enten i eller udenfor Legemet, „de levende og de døde". Kristus prædikede Evangeliet saavel til de døde som til de levende, og vi forvente at gaa i hans Fodspor i Følge hans Løfte: „Hvo, som tror paa mig, de Gerninger, som jeg gør, skal han ogsaa gøre; og han skal gøre større end disse, thi jeg gaar til min Fader."

Mine Venner! Jeg har kun berørt den ydre Rand af dette store Frelsens Værk. Vor himmelske Fader beredte Frelsens Plan, før denne Jord rullede ind i Tilværelsen, før Hjørnestenene vare lagte, da Morgenstjernerne sang tilsammen, og alle Guds Børn jublede. Og naar Jesus, vor ældre Broder, „Lammet, som var slagtet, før Verdens Grundvold blev lagt", der var beredt som et Offer til at komme i Midten af Tiden, kommer igen, vil Lucifer ikke vinde Sejr. Men Kristus vil „tilintetgøre Døden og den, som har Dødens Magt, som er Djævelen", og som jeg læste for eder: han vil frelse alle, som Faderen har givet i hans Magt — alle hans Brødre og Søstre. De, som ere i Aandeverdenen, ville blive bragte ud fra Mørke og Straf og ville faa en Tilværelse paa de Steder, som Gud har beredt. De ville finde en

Plads i de mange Boliger, som ere i Faderens Rige, efter at de have betalt, hvad der er paalagt dem, hvor de kunne bøje Knæ for Herren og være lykkelige; for „Adam faldt, at Menneskene maatte faa Tilværelse, og Menneskene ere, at de maa have Glæde". Gud har skabt os for at give os Lyksalighed og Glæde.

Mine Brødre og Søstre! Lad os, som have annammet Evangeliet, give Agt, at vi maa være ledede af dets Aand og være kærlige mod hverandre og nære gode Følelser overfor Verden, endogsaa mod dem, som forfølge og bespotte os, og som sige al Slags ondt om os falskeligen. Nær ingen Gengældelse eller Hævn i eders Hjerter. „Hævnen er min, jeg vil betale," siger Herren. Det tilkommer ikke os at tage Hævn. Lad os nære de bedste Følelser, vi kunne. Hvor det er passende, lad os da sige, som Jesus sagde: „Fader, forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre." O! jeg ønsker, at jeg kunde sige det med Hensyn til nogle, som tale ilde om os — at de ikke vide, hvad de gøre. Jeg vilde nære en Følelse af Sympati og Medynk med dem i mit Hjerte; men jeg ved det modsatte. Mange af dem vide, hvad de gøre, og naar de tale falskeligen imod os, gøre de det med fri Vilje, vidende, at hvad de sige, er Usandhed. Men endogsaa da ville vi lade dem være i vor evige Faders Hænder, for han vil give alle en retfærdig Dom. Vi ere i Stand til at vise Medlidenhed, thi de ville høste Frugterne af deres ugudelige Gerninger, saa vist som Solen staar op og gaar ned, og saa vist som Retfærdighed vil kræve sit eget. Lad os være kærlige mod hverandre. Lad os hjælpe hverandre paa Livets Vej og være en Trøst og Velsignelse for dem, vi komme i Berøring med, og ikke en Forbandelse. Lad os bortlægge alle vore daarlige Følelser, Skinsyge, Dadlesyge, Pirrelighed og vor Tilbøjelighed til at sige og gøre det, som er ondt, og lade Kristi Aand flyde ind i vore Sjæle til at levendegøre og oplyse os. Jeg ved, at denne Aand er i Kirken, og at Kirken er Kristi Kirke, at han har oprettet den, er med den, og at hans Aabenbaringer og Aand er i den. Jeg ved det af Erfaring. Jeg ved, hvad jeg taler om, saa vist som jeg ved, at jeg staar her. Jeg ved, at dette Værk vil vokse og gaa fremad. Hindringer kunne opkomme paa dets Vej; dets Fjender kunne komme imod det som en Flod, og Vaaben kunne dannes til at angribe det; men „intet Vaaben, som er rejst imod det, skal have Fremgang, og den Tunge, som rejses i Fordømmelse imod det, vil Gud dømme". Sandheden vil triumfere, Evangeliet blive prædiket til al Skabningen; de ærlige ville blive indsamlede og vor Guds Rige blive opbygget; Kristus, vor Frelser, vil komme, Jorden blive forløst fra Synd og Satans Magt, og Jesus vil regere paa Zions Bjerg og i Jerusalem, og alle de Trofaste skulle høste en rig Løn.

Maa Gud hjælpe os til at udføre vor Del af dette store og herlige Værk, og maa vi faa Kronen i Guds, vor Faders Rige, for Kristi Skyld. Amen!

Den 1ste Februar 1901.

Tanker om Gudelæren.

Alle Videnskaber have deres første Principper, Grundprincipper. Gudelæren er ikke nogen Undtagelse fra den almindelige Regel. I Geometrien f. Eks. danner den lige Linie og den samme Linie buet alle de Former, som indeholdes i Dimensioner, hvad enten de ere store eller smaa, fra en Bicelle til et Kontinent, fra et Kontinent til en Verden; i ethvert Genis Arbejde, ethvert Kunstpalads, i Skønheden i det yndigste Ansigts Omrids, fra Engel til Erkeengel, fra Erkeengel til Gud. Liljen og Rosen skylde dem deres Skønhed, og det mangefarvede Landskab udviser sit Trylleri for Øjet. Var det muligt at fjerne disse Principper, vilde alle Ting blive ødelagte, og Skabelsen vilde være et Nul.

Sideordnet med denne store Sandhed og ligesaa allestedsnærværende og selveksisterende er det Princip, at Intelligens er fremskridende. Hvis vi indrømme, at Intelligens er selveksisterende, have vi bevist Læren om evig Fremskriden, eftersom alle kendte Sinds-Love modsige, at Intelligens kan staa stille.

Handling er grundet paa Sinds-Lov, og der kan ikke være nogen Intelligens uden Handling; Intelligens maa være selveksisterende, eller ogsaa maa den være frembragt af Intet, hvilket er en Umulighed.

En af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Tros-Artikler fremhæver dette: „Vi tro alt, hvad Gud nu aabenbarer"; derfor kan ingen Tros-Bekendelse indeslutte denne Tro. Den er udvidelig som Evigheden og indbefatter Læren om Guds vedvarende Aabenbaring til Menneskene for at drage dem nærmere til sig. Jesus sagde: „Min Fader er større end jeg"; ifølge Webster hans „Overmand" eller „Foresatte", af „højere Autoritet"; thi stor, som Jesus var, var han dog Faderen undergiven og kom for at udføre hans Villie. Paa samme Maade var den tredie Person i den hellige Treenighed, nemlig den Hellig-Aand, Sønnen undergiven, thi Jesus sagde: „Om jeg ikke gaar bort, vil Trøsteren ikke komme til eder, men om jeg gaar bort, vil jeg sende ham til eder." Dette Skriftsted beviser klarligen, at den tredie Person i Treenigheden var Sønnen undergiven, ligesom Sønnen var Faderen undergiven, og at der er Grader i Autoritet, endogsaa i Guddommen. I Salm. 82, 1. læse vi: Gud staar i „Guds Menighed; han dømmer midt iblandt Guderne". Nogle have sagt, at disse vare Afguder, men saaledes kan det ikke være, for det vilde være umuligt at dømme døde Afguder. „Thi Herren eders Gud er en Gud over Guderne." (5. Mos. B. 10, 17.) Visseligen, Gud

er ikke en Afguds Gud; dette Skriftsted tilligemed det foregaaende stadfæster Læren om Autoritets-Grader i Guddommen og beviser samtidig Læren om en evig Fremadskriden. En Sammenligning af disse Skriftsteder med en fremragende Lærds Udtalelser, som for nylig ere udkomne, kan være af Interesse. Han skriver, „at der var en Periode, da intet uden Gud eksisterede, at Gud i uendelige Tider var i fuldkommen Ensomhed, uden en Sjæl at tale med eller have Omgang for."

„Men saa begyndte han lige paa een Gang at skabe Verdener, Mennesker, Dyr osv., og fra et Liv af evig Uvirksomhed, sluttede han uden Tvivl, at det var en Fejltagelse at være saa længe uvirksom, og begyndte saa at foretage sig noget."

Forfatteren giver ingen Grund til Guds evige Uvirksomhed ejheller til, at han besluttede at begynde det store Skabelses-Værk. Hvilken vildledende Tanke! Gud beboede ikke nogen Bolig, for der var ingen. Han havde ingen Trone behov, for han havde ingen Undersatter. Ingen Bøn blev udtalt i det uendelige Rum, for der var ingen at tilbede. Ensomhed hvilede over alt. Hvor ulykkelig maa Herren ikke have været i en saadan Tilstand! Han levede for sig selv alene. Forfatteren opkaster det Spørgsmaal, om det ikke var Egenkærlighed at leve i en Evighed uden at udøve en eneste Godgørenheds-Handling, og hvorledes et Væsen, som var fuld af Velgerninger, kunde føle sig tilfreds saa længe uden en eneste Gang at vise denne guddommelige Egenskab. Saadanne ufornuftige Slutninger drager en Forfatter og „erfaren Metafysiker".

Han antager, at Gud skabte alle Ting af Intet, og dette er sandt efter hans Synsmaade og Logik, for Gud havde intet at skabe, uden hvad han tog ud af Intet. Fra Intet udgik utallige Universer; alle Ting med Undtagelse af Guds Person kom af Intet. Intet gjorde en Begyndelse og vedblev, indtil de spraglede Himle med deres kolossale Sole og deres medfølgende Foreninger af Stjerne-Verdener fremkom, som nu vise sig for det beundrende Blik.

Den samme Forfatter siger, at „Sjælen hviler", men han giver os ingen Begyndelses-Nøgle uden fra dette almægtige Intet; han siger, at „naar den een Gang har begyndt, vil den aldrig ende". Hvad den er, siger den lærde Teolog os ikke. Ligesom en anden Teolog, jeg har hørt omtale, antager han sandsynligvis, at „10,000 Sjæle kunne staa paa Spidsen af den fineste Naal, og at der endda vil være Plads til flere".

Saadanne Ideer udgaa fra den forfængelige Filosofi, som „giver et luftigt Intet, en lokal Bolig og et Navn".

Joseph Smith, den store Nutidens Profet, forklarer, at Sjælen bestaar af Aanden og Legemet. Plato og de samtidige græske Filosofer have aldrig drømt om dette Dobbelt-Væsen i det tilkommende Liv. Deres Filosofi havde ligesom Nutidens Spiritualisters ingen Brug for Legemet efter Døden. For dem var Legemet en besværlig Byrde, som hindrede

Aandens Udvikling meget, den samme Anskuelse næres af mange saakaldte Kristne i vore Dage, der ligesom en Filosof, jeg talte med, anse Opstandelsen som en fysisk Umulighed, fordi alle fysiske Former ende i Døden og derefter blive en fælles Masse, som taber al Mulighed for Genoprettelsen af Formen. Men hvorfra kommer alle Livs-Formerne paa vor Planet? Han svarede: fra Kaos. Saa maa jo Kaos paa en vis Maade have frembragt alt det, vi se; hvorfor kan da ikke Kaos genbringe dem?

Herren forkyndte ved Joseph Smith, at Opstandelsen er Sjælens Forløsning eller Genforening af Aand og Legeme, og at Menneskets Frelse indbefatter denne dobbelte Tilværelse. Den opstandne Forløser var en Type paa det forherligede, ophøjede og celestiale Menneske. Hvis celestial Herlighed kunde opnaas foruden et Legeme, hvorfor brød da Jesus Gravens Baand og genindgik i sit Legeme? Hvorfor beholder han det endnu? Hvorfor vil han genkomme i denne forherligede Tilstand? „Hvad ere disse Vunder i dine Hænder og din Side?" vil være Jødernes Spørgsmaal, naar Messias kommer for at frigøre Jerusalem.

I et dødeligt Legeme, levendegjort af Aanden, der beboede det som et jordisk Hus, ligger Spiren til endeløs Formerelse og Fremadskriden. Det dødelige Menneske oprejst til Guders Rang, og frembringende Væsener i sit Billede i endeløse Verdener, er en Lære, som ingen Lærer i Kristendommen har fattet, før Joseph Smith forkyndte den i Læren om Ægteskabs-Pagtens Evighed. De retfærdiges Opstandelse er en Genforening af Kønnene i den tilkommende Verden. Ægteskabet er evigt. Familie-Kredsen er ikke for evigt afbrudt ved Døden, som mange antage. Det, som var begyndt i Skrøbelighed og vedblev gennem det jordiske Livs Trængsler, er fuldkommengjort ved en Genforening, herligere end Øjet har set eller er indkommet i noget Menneskes Hjerte i denne dødelige Tilværelse. Opstandelsen er altsaa ikke et abstrakt aandeligt Væsen, adskilt fra sand Tilværelses-Elementer, men en forstaaelig Virkelighed.

Herren sagde til Joseph Smith at „Aand og Elementer uadskilleligt forenede modtage en Glædes-Fuldkommenhed, og naar de ere adskilte, kan Mennesket ikke modtage Fuldkommenhed." Hvor ofte er ikke Herrens Nadvere uddelt til Mordere, som have Bøddelens Reb om Halsen, og de ere sendte lige til Abrahams Skød? Disse Præster have endnu ikke lært, at Frelse indbefatter Legemets Opstandelse, og at ingen menneskelig Sjæl har en fuldkommen Herlighed, naar den er adskilt fra Legemet, hvor retfærdig den end maatte være, langt mindre en Morder, hvem Skriften siger, „har ikke det evige Liv blivende i sig".

Job sagde, „i mit Kød skal jeg se Gud". Ja endog Jesus opfor ikke til Himmelen, før han genindgik i sit Legeme. De retfærdiges Glæder i det udstrakte Paradis ere ufuldstændige uden Opstandelsen. Hvor falsk maa derfor ikke en Gudelære være, som fornægter dette Princip, intet

Faktum er mere fuldkomment bevist, at drage det i Tvivl vilde være det samme som at forkaste den kristne Tro.

Jesu Kristi Kirke med dens Præstedømme er gengivet for at give Verden en korrekt Gudelære, at Tiden maa komme, da Folk skal sige om deres Trosbekendelser og deres Kirker, „vore Fædre ejede dog Falskhed, ja, Forfængelighed, og det kunde intet gavne dem." (Jeremias 16. 19.)

De nuværende Bestræbelser paa at forandre Fædrenes Trosbekendelser er et Vidnesbyrd om den almindelige Utilfredshed og Vantro med Hensyn til den. Tiden vil udentvivl komme, da gentagne Forandringer vil efterlade saa lidet at tro paa, at de ærlige af Hjertet i alle Kirkesamfund ville se deres Fejltagelse og modtage Kristi Lære.

Millennial Star.

Afløsninger og Beskikkelse. Efter et godt udført Arbejde i Missionens Tjeneste løses følgende Ældste med Tilladelse til at rejse til deres kære Hjem i Zion:

Peter Jensen fra Aalborg Konference; Carl R. Erickson og Andrew C. Pearson fra Stockholms Konference. Den sidste paa Grund af Sygdom.

Louis K. Andreasen løses fra at virke i Gøteborgs Konference og beskikkes til at arbejde i Skåne Konference.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 32.)

Før Sejren er saaledes opnaaet og Triumfen vunden, maa Retfærdighedens Fjende blive overvunden; den sidste Fjende, som skal overvindes, er Døden. Apostelen Paulus siger saaledes desangaaende: „Derefter kommer Enden, naar han har overantvordet Gud og Faderen Riget; naar han faar tilintetgjort al Fyrstedømme og al Vælde og Magt. Thi ham bør det at regere, indtil han faar lagt alle Fjender under sine Fødder. Den sidste Fjende, som tilintetgøres, er Døden." (1. Kor. 15, 24.—26.). Den følgende partielle Beskrivelse af Jorden i dens udødeliggjorte Tilstand er givet ved Profeten Josef Smith i denne Uddeling: „Denne Jord i dens helliggjorte og udødelige Tilstand vil blive dannet lig et Krystal og vil være en Urim og Thumim til dens Beboere, hvorved alle Ting, henhørende til et underordnet Rige eller Riger af en lavere Grad, ville blive aabenbaret til dem, som bo der, og denne Jord vil være Kristi."

Videnskabelige Beviser mangle.

Forsøg ere blevne anstillede for at bevisliggøre Overensstemmelsen mellem Videnskabs-Læren angaaende Jordens Bestemmelse og Skriftens Forudsigelser om den samme Ting og dens bestemte Fornyelse, ved hvilken den vil blive forandret til et Opholdssted for udødelige Sjæle. Uden at drøfte Enkelthederne af de antagelige Beviser og de indbyrdes Overensstemmelser mellem Videnskabslæren og det aabenbarede Ord i denne Sag er det nok at sige, at de saakaldte Beviser ikke ere tilfredsstillende, og Videnskaben er praktisk talt stum angaaende dette Emne. Geologerne anse Jorden som et Legeme i vedvarende Forandring, dens Overflade som en forskellig Sammenblanding af materielle Brudstykker; de læse som i en Bog Beretningerne, indskrevne paa den stenede Flade, om Fortidens Fremskridt, igennem mange paa hinanden følgende Fremskridts-Trin, af hvilke ethvert har gjort Jorden mere skikket til menneskelig Beboelse end dets Forgænger; de se baade de opbyggende og ødelæggende Magter, som nu ere i Virksomhed, saasom Fastlandet, give efter for den nedbrydende Virksomhed af Luften og Vandet og ved dets Opløsning afgive Materialer for andre Former, som nu blive byggede; den almindelige Følge af alt dette er: tildels Nedbrydning af Bjergene og Ophøjelse af Dalene. Endvidere se de de vulkanske Kræfter paa andre Steder forstørre Jordens Ujævnhed ved voldsomme Udbrud og Forhøjelse af Jordskorpen, og de bekende deres Mangel paa Kraft efter deres nuværende Synsmaade og til, efter hvad de kunne slutte sig til af det forbigangne, at forudsige en bestemt Fremtids-Mulighed angaaende Jordens Fremtids-Udvikling. Deres Bestræbelser have været af saa ringe Værd, med Hensyn til at udfinde Begyndelsen eller at bestemme Enden af denne Klode, at de i Almindelighed opgive Forsøget. Den Tidsafsnit dannende Erklæring af en bekendt Videnskabsmand er nu blevet et Ordsprog: „Geologien viser hverken Begyndelsesspor eller Udsigter til en Ende."

Astronomen, som studerer de varierende Egenskaber af andre Verdeners Kloder, kunne delvis forstaa, ved ligestillede Forhold imellem denne og andre Kloder, den sandsynlige Ende paa vor egen Jord. Ved at se ud i Verdensrummet med en meget forstørret Synsevne se de inden i dette System, til hvilket vor Jord henhører, Sfærer, som forevise en stor Forskellighed i Udvikling, nogle i en brændende Tilstand, som synes uskikkede til Beboelse for Væsener af samme Bestanddele, som vi ere, andre i en Tilstand, som er mere lig vor Jords, og atter andre, som synes gamle og livløse. Af disse langt bortliggende Systemer, af hvilke forholdsvis kun faa ere under vor Sols Indflydelse, kende de intet uden deres Tilværelse. Men Astronomerne have aldrig opdaget en fornyet eller himmelsk Verden. Tror I, at et dødeligt Øje kunde se en saadan, hvis den var indenfor vor Synskreds.

En Digter har skrevet:

„Tænk ej, hvis Mennesket ikke var,
At Himlen skulde mangle Beskuere,
Gud vil have Pris!
Millioner af aandelige Væsener
Gaa paa Jorden,
Uset baade, naar vi ere vaagne,
Og naar vi sove."

Hvis denne Tanke er grundlagt paa Sandheden, og den kristne Sjæl vil næppe betvivle det, kunne vi lige saa let tro paa Tilværelsen af andre Verdener end disse, hvis Bestanddele ere saa grove, at de kunne reflektere Lyset til vore matte Øjne. Jeg gentager, at med Hensyn til det aabenbarede Ord angaaende Jordens Fornyelse og dens Erhvervelse af celestial Herlighed har Videnskaben intet at tilbyde hverken for eller imod. Vi skulle dog ikke derfor foragte Videnskaben eller dens Tilhængeres Arbejde. Nej, ingen forstaar mere fuldkomment end den sande Videnskabsmand, hvor lidet vi vide.

Legemets Opstandelse.

Nær forbunden med og svarende til Jordens forordnede Fornyelse, hvorved vor Planet skal forandres fra sin nuværende sørgelige Tilstand til en forherliget Fuldkommenheds Tilstand, er Opstandelsen af alle Legemer, som have haft en Eksistens paa Kloden. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige forkynder Læren om den bogstavelige Opstandelse og den virkelige Genforening af hedengangne Aander og de Tabernakler, hvori de vare under Dødelighedens Prøvestand, og en Omskiftelse fra Dødelighed til Udødelighed angaaende dem, som ville leve paa den store Forandrings Tid, og som paa Grund af deres individuelle Retfærdighed undgaa at sove i Jordens Skød. Men i en saadan Lære er Kirken ikke meget forskellig fra de fleste „kristne" Sekter uden maaske i den bogstavelige Maade, paa hvilken den lærer Legemets Opstandelse, og angaaende den opstandne Naturs Tilstand. Bibelen er fuld af Beviser paa de Dødes Opstandelse. De menneskelige Begreber om Opstandelsen støtte sig ganske paa Aabenbaring. Hedenske Folkeslag have derfor ingen Forestilling om den virkelige Opstandelse fra Døden til Livet.

Vi ere ledede ved Troen til at antage Læren om Opstandelsen, hvilken i al Fald er overflødig bevist ved Aabenbaring paa en utvetydig og bestemt Maade. Videnskaben, den menneskelige Undersøgelses Resultat, giver os ingen Beviser paa en saadan Tildragelse i levende Tings Historie. Sandt nok, Sammenligninger ere brugte, Metaforer ere blevne anvendte, Lignelser givne for at vise en lignende Genpart af den udødelige Forandring i Naturen, til hvilken kristne Sjæle se fremad med

usvækket Fortrøstning; men alle saadanne figurlige Anvendelser i Tale ere fejlagtige i deres antagne Analogi.

Foraarets Tilbagekomst efter Vinterens dødbringende Søvn, Larvens Forandring til Puppe og dens efterfølgende Fremkomst som Sommerfugl, den levende Fugls Fremkomst fra Æggets gravlignende Hule, disse og andre naturlige Udviklingsmaader ere benyttede for at bevise Opstandelsen. De ere alle mangelfulde, thi intet af disse Tilfælde foregik efter en virkelig Død. Hvis Træet dør, vil det ikke igen skyde Løv ved Solens Tilbagekomst; hvis Livsspiren i Ægget eller i Puppen dør, vil Fuglen eller Sommerfuglen ikke fremkomme. Hvis vi uden stor Forsigtighed gøre Brug af saadanne Fremstillinger, kunde den Tanke opstaa, at Legemet, som er forudbestemt til Opstandelse, ikke er dødt i Virkeligheden, og at derfor Levendegørelsen, som skal følge, ikke er, hvad Guds aabenbarede Ord forkynder den at være. Jagttagelser bevise, at naar Aanden og Legemet adskilles, efterlades Legemet en livløs Masse, der ikke længere er i Stand til at modstaa den fysiske og kemiske Opløsnings Fremskriden. Legemet, der er forladt af sin udødelige Besidder, er bogstaveligt dødt; det vil blive opløst og blandet med sine naturlige Elementer, og dets Bestanddele ville igen indgaa i Materiens universale Omløbskreds. Dog er Opstandelse fra de Døde forjættet os; Troen hos dem, som forlade sig paa Sandheden af det aabenbarede Ord, vil blive retfærdiggjort, og den guddommelige Beslutning vil blive fuldbyrdet.

Forudsigelser angaaende Opstandelsen: —

Profeterne i Verdenshistoriens forrige Uddelinger have forudset og forudsagt Dødens endelige Overvindelse. Nogle af dem vidnede i Særdeleshed om Kristi Sejr over Graven; andre have omtalt den almindelige Opstandelse. Job, som igennem Prøvelser var bleven en taalmodig Mand, sang med Glæde endogsaa i sin Smerte: „Thi jeg, jeg ved, at min Frelser lever, og den Sidste skal staa paa Støvet; og (naar) de, efter min Hud, have afsledet dette (mit Kød), da skal jeg (dog) beskue Gud af mit Kød, hvilket jeg skal beskue for mig, og mine Øjne skulle se og ikke en Fremmed (endskønt mine Nyrer ere fortærede i mit Skød." (Job 19, 25—27). Enok, til hvem Gud aabenbarede sin Hensigt at forløse Menneskene, forudsaa Kristi Opstandelse, de retfærdige Blodes Fremkomst med ham og den endelige Opstandelse af alle Mennesker.

(Fortsættes.)

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien for Aaret 1900.

Konferencer.	Konference-Præsidenter.	Grene.	Missionærer fra Zion.		Lokale Præstedømme.				Medlemmer.	Total Medlemmer og lokale Præstedømme.	Børn under 8 Aar.	Totalsum.	Døbte.	Emigrerede.		Udelukkede.	Døde.	Ankomne.	Bortflyttede.	Fremmedes Huse besøgte.		Evangeliske Samtaler.	Skrifter omsatte.	Bøger omsatte.	Møder afholdte.
			Højpræster.	Halvfjerds.	Ældster.	Præster.	Lærere.	Diakoner.						Over 8 Aar.	Under 8 Aar.					Ved Tilbud af Skrifter.	Efter Indbydelse.				
Kjøbenhavn . .	James Thomsen	7	3	18	30	14	18	6	582	650	108	758	60	27	3	2	5	7	9	23800	3011	6136	31070	364	613
Aarhus	H. F. F. Thorup	8	2	18	20	12	13	3	282	330	120	450	56	18	2	11	5	3	5	23892	3102	12218	37430	1173	847
Aalborg	Richard C. Miller	3	3	14	7	15	2	3	220	247	80	327	53	21	12	8	7	5	4	9276	3931	5032	12489	274	436
Danmark		18	8	50	57	41	33	12	1084	1227	308	1535	169	66	17	21	17	15	18	56968	10044	23386	80989	1811	1896
Kristiania . . .	H. A. Pedersen	8	2	20	48	22	29	13	746	858	199	1057	97	30	3	10	14	17	16	37090	1044	6383	49831	1313	1266
Bergen	P. N. Garff	5	1	11	1	5	1		100	107	21	128	17	7		2	3		2	10477	766	3314	11805	326	92
Trondhjem . .	C. C. Rønnow	5	1	11	2		2		48	52	12	64	13	7	5				2	13782	564	2633	15782	790	293
Norge		18	4	42	51	27	32	13	894	1017	232	1249	127	44	8	12	17	17	20	61349	2374	12330	77418	2429	1651
Stockholm . . .	John Johnson	11		26	97	53	33	18	1210	1411	263	1674	99	78	9	9	28	43	27	38310	368	4654	52754	1671	1541
Gøteborg	James L. Jenson	8	1	22	51	26	28	22	424	551	145	696	50	27	5	11	14	4	2	27135	293	6006	31010	1716	809
Skåne	Peter B. Bunderson	5	2	10	12	16	17	6	278	329	70	399	26	13	1	2	8			9645	454	3839	14074	452	753
Sverige		24	3	58	160	95	78	46	1912	2291	478	2769	175	118	15	22	50	47	29	75090	1115	14499	97838	3839	3103
Totalsum . . .		60	15	150	268	163	143	71	3890	4535	1018	5553	471	228	40	55	84	79	67	193407	13533	50215	256245	8079	6650

Hvad ej I føler, faar I aldrig sagt;
thi frem af Sjælens Dyb maa Ordet bryde,
som fra et Kildespring til Hjertet flyde
med det Oprindeliges hele Magt.
Lim I kun alskens gamle Fraser sammen,
lav en Ragu af det, som andre levner,
og pust af Eders Lungers Kraft til Flammen
i Askedyngen, om I ellers evner!
Hos Børn og Aber vil I Bifald vinde,
hvis det er det, I spidser Munden paa;
men aldrig vil I Vej til Hjertet finde,
hvis ikke eders Ord fra Hjertet gaa.

Goethe.

Formedelst Lydighed til Guds hellige Bud og Love skal Maalet opnaas for Menneskets Skabelse, nemlig et evigt Liv i de Saliges Boliger i det himmelske Rige.

A. P.

Dødsfald. Det bekendtgøres herved for Slægt og Venner, at min elskede Hustru, Hanna Mathea Jørnsen, afgik ved Døden den 2. November 1900 i Richmond, Cache Co., Utah. Hun blev født den 14. November 1831 i Sande Sogn, Drammen, Norge, men boede det meste af Tiden i Frederiksstad. Hun annammede Evangeliet i Frederiksstad, Norge, i 1867, og kom til Utah den 23. December 1896. Hun var en trofast Sidste-Dages Hellig og døde i Haabet om en herlig Opstandelse. Hun efterlader sig Mand og to Døtre, Constance og Otilie, som ere her i Utah, samt tre Døtre, som endnu ere i Norge. Hun var en kærlig Hustru og en god Moder. Højt var Du elsket, og dybt er Du savnet.

Olaus Jørnsen.

(„Skand. Stjerne" bedes optage.)

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

Tempelarbejde og Tiendeloven 33
Tale af Ældst Chas. W. Penrose .. 37
Red. Bem.:
Tanker om Gudelæren 40
Afløsninger og Beskikkelser 43
De Sidste-Dages Helliges Tro 43
Statistisk Rapport 47
Dødsfald. 48

København, 1901.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).